

STEVEN JAMES

SCHAAKMAT

EEN PATRICK BOWERS THRILLER

STEVEN JAMES

THRILLER

VERTAALD DOOR
WILLEM KEESMAAT

‘Na het spel gaan de koning en de pion terug in dezelfde doos.’

Italiaans gezegde

DEEL I

Pijlpunten

Proloog

Hij stond voor de spiegel en was er niet helemaal zeker van of hij het verband er wel echt af wilde halen.

Zijn plastisch chirurg had tegen hem gezegd dat hij er geen littekens aan over zou houden en hem beloofd dat de incisies in zijn gezicht snel zouden genezen. De hechtingen zouden er vanzelf uit gaan.

Maar toch... De operatie had niet bepaald onder ideale omstandigheden plaatsgevonden en, hoewel zijn arts een ongeëvenaarde reputatie had, wist hij dat ze mogelijk afgeleid kon zijn door alle andere dingen die er speelden.

Hij vroeg zich af wat hij onder het verband zou aantreffen, onder de hechtingen.

Een nieuw gezicht.

Een nieuwe toekomst.

Hij haalde diep adem, hief een hand op en maakte het uiteinde van een van de rollen verband die om zijn hoofd zaten gewikkeld los.

Het was een flinke, ingrijpende operatie geweest, en hij was niet bepaald blij met de gang van zaken. Alles had gehaast moeten gebeuren en daarom gaf de gedachte om te zien hoe hij er voor de rest van zijn leven zou uitzien, hem een wat ongemakkelijk gevoel.

Langzaam en voorzichtig begon hij het verband eraf te wikkelen.

Zijn chirurg had tegen hem gezegd dat hij vijf dagen moest wachten.

Het waren er twee geworden.

Hoewel hij op heel wat gebieden in zijn leven behoorlijk doortastend was, maakte hij zich nu toch enigszins zorgen. Er lag nog zo veel werk te wachten en August en hij zouden daar zelfs niet eens aan kunnen beginnen als de operatie niet succesvol bleek te zijn.

Toen hij zijn hoofd uitpakte, zag hij dat het verband was bespikkeld met geronnen bloed.

Uitgepakt. Dat is het juiste woord.

Alles wat in je leven een jaar geleden nog op de rails stond, is verkeerd uitgepakt.

De incisies en hechtingen werden door nog maar enkele laagjes verband bedekt.

Een beetje aarzelend pelde hij ze eraf, tot hij naar zijn nieuwe gezicht keek dat tevoorschijn kwam.

Het is een erg vreemd gevoel wanneer je in de spiegel naar jezelf kijkt en je wordt aangekeken door een vreemd gezicht.

Nadat hij het verband in de afvalbak naast de gootsteen had gooid, bestudeerde hij zijn spiegelbeeld.

Dit was het dan.

Ja, zijn gezicht was opgezwollen en vervormd, maar ondanks dat zag hij duidelijk het verschil.

Zijn plastisch chirurg had echt een topprestatie geleverd, vooral omdat ze onder grote spanning had gestaan toen ze de operatie uitvoerde.

Oké, hij had natuurlijk dezelfde beenderstructuur en ook dezelfde algemene gelaatstrekken, maar er waren genoeg subtiele verschillen om een totaal ander iemand van hem te maken.

‘We zijn allemaal vreemden voor onszelf,’ herinnerde hij zich een keer iemand te hebben horen zeggen, ‘wanneer onze maskers afgaan.’

Maar waren de maskers nu echt afgegaan, of was dit gewoon een volgend masker?

Hoe dan ook, hij kwam uit zijn cocon als een vlinder die voor het eerst zijn vleugels ontvouwde. Opnieuw onthuld.

Sommige mensen laten dit soort operaties uitvoeren om de tekenen van de ouderdom te verbergen. Anderen hebben ze nodig om te herstellen van een ongeval dat je hele leven op zijn kop zet. En weer anderen om een nieuwe start te maken.

Hij dus.

Een tweede kans om dingen recht te zetten.

Na alles wat er het afgelopen jaar was gebeurd, na alle publiciteit, die om eerlijk te zijn nog steeds niet was geluwd... Nou ja, het zou een stuk makkelijker zijn geweest als er een manier was om online te gaan en alle gerelateerde informatie simpelweg te deleten.

Maar zo werkt het niet met het internet.

In cyberspace is het onmogelijk om je verleden te wissen.

Hij streek met een vinger over zijn kaaklijn en toen over de rand van een van de littekens.

En dus moet je jezelf wissen.

Een paar controles bij zijn plastisch chirurg zou waarschijnlijk geen slecht idee zijn geweest, maar dat werd logistiek gezien nogal lastig en hij vermoedde dat ze hem nog maar één keer zou terugzien.

Hij zou haar naar de beste nazorg vragen, om ervoor te zorgen dat hij geen last van infecties kreeg, en dan op weg gaan.

Hij raakte de spiegel aan en volgde met zijn vinger de omtrek van zijn gezicht op het koude glas.

Hier ben je nu. Hier.

Nu.

Gewist.

En opnieuw onthuld.

Zijn vrouw was afgelopen zomer van hem gescheiden.

Hij was tijdens de rechtszaak al zijn vrienden kwijtgeraakt.

Ja, het werd tijd dat hij met zijn verleden brak.

Maar eerst een bezoekje brengen aan zijn chirurg.

Hij deed het licht in de badkamer uit en ging op weg naar de kelder, waar hij haar sinds de operatie had gevangengehouden.

Zowel haar als haar zoontje.

Toen hij de kelderdeur opendeed, hoorde hij het kind onder aan de trap huilen.

Hij besloot om hem eerst te doen, zodat het joch niet bang zou worden als hij zag wat er met zijn moeder gebeurde.

Nadat hij het mes dat hij zou gebruiken uit zijn zak had gehaald, knipte hij het open, deed de deur achter zich dicht en liep de trap af.

Om het eerste hoofdstuk van zijn nieuwe leven te schrijven.

Acht weken later

Maandag 29 juli
Tarry Lawnmower Supply
42 Wayside Road
Dale City, Virginia
08.54 uur

Aan de muur hingen posters van grasmaaiers. Op de balie van de receptioniste stonden speelgoedgrasmaaiers naast een ouderwetse computer, een inkjetprinter en een postbakje dat uitpuilde van de bonnetjes, bestellingen en facturen.

De receptioniste was gewapend.

Dat wisten we allemaal.

En ze was ook nog eens een uitstekend schutter.

Dat wisten we ook.

Het doel van dit gebouw was tenslotte niet om grasmaaiers en onderdelen te leveren. Maar daar kwam je niet achter als je hun website bekeek of de entree binnenliep.

Je zou het zelfs niet zien aan de vrachtwagens die bij de laadplatforms aan de achterkant van het gebouw aankwamen en vertrokken.

De vrachtwagens werden rondgereden door geheim agenten. We lieten zelfs dat niet over aan een privébeveiligingsbedrijf.

Nee.

Niet hier.

Het was allemaal een noodzakelijke illusie.

Ook al kende de receptioniste ons, Ralph en ik wisten dat ze naar

onze identificatie zou vragen, dus hielden we die omhoog toen we voor haar bureau stonden.

Ik krabde aan mijn borst. Vanwege een schietpartij op het hoofdkantoor van het DEA, eerder deze week, droeg iedereen hier vandaag – inclusief Ralph en ik – een kogelvrij vest. Weliswaar een lichte uitvoering, maar nog steeds een beetje oncomfortabel.

De agent die was neergeschoten, had het overleefd, maar het had wel iedereen in hoogste staat van paraatheid gebracht. Het was best irritant om die dingen naar je werk te dragen, maar voor degenen die in deze business zitten, is het gebruikelijker dan de meeste mensen denken. Vanwege het geheime karakter van deze plek droegen we ze normaal gesproken niet over onze kleding, maar ik had vandaag een licht regenjack aan, dus had ik het vest over mijn shirt aangetrokken.

‘Goedemorgen, Debra.’ Naast het postbakje zag ik de ingelijste foto van Allie staan, haar dochttertje van negen. ‘Hoe gaat het met de kleine?’

‘Ondeugend. Speels.’ Ze bestudeerde zorgvuldig mijn identificatiebewijs, maar leek een beetje afgeleid en geïrriteerd. ‘Ze zit altijd overal op en in. Je weet hoe dat gaat.’

Eigenlijk wist ik vrijwel niets van meisjes grootbrengen, in elk geval niet uit persoonlijke ervaring. Hoewel ik een dochter van achttien had, had ik haar niet grootgebracht.

Tessa’s moeder en ik waren drie jaar geleden getrouwd en haar vader was nooit in beeld geweest. En toen, een half jaar na onze bruiloft, overleed Christie aan borstkanker en begonnen Tessa en ik aan de lange, eindeloze weg om daar samen bovenop te komen, om met ons tweeën een nieuw gezin te vormen.

Lange tijd liep dat niet bepaald soepel, maar nu zaten we eindelijk op het juiste spoor. Ik was hertrouwd en de dagen dat ik moest toekijken hoe mijn vorige vrouw langzaam maar zeker overleed, leken uit een ander leven te stammen.

Ik was nog steeds in gedachten verzonken over mijn gezin toen Debra me mijn pasje teruggaf. Terwijl ik wachtte tot ze die van Ralph had gecontroleerd, wierp ik een blik uit het raam. Achter het kogelvrije glas viel een miezerregen, wat een welkome afwisseling was van de hittegolf die we in het noorden van Virginia hadden gehad.

Ralph sloeg de laatste slok Mountain Dew achterover uit de enorme beker die hij bij het tankstation had gekocht. Ik had koffie bij me van thuis; daar had hij me opgepikt.

Guatemalaanse Antigua.

Vertrouw nooit de koffie van een benzinestation. Je kunt zelfs de meeste koffierestaurantjes niet vertrouwen als je van een kop goede koffie houdt. Ik had deze bonen van het weekend geroosterd. Normaal gesproken zou ik het brouwsel in de auto hebben opgedronken, maar vandaag had ik daar even mee gewacht.

Ik nam een slokje.

Ja.

Perfect.

Hoewel... nu ik erover nadacht... Ik had de koffiebonen ook wat minder fijn kunnen malen.

Special agent Debra Guirret was klaar en gebaarde ons naar de deur achter haar bureau. Ralph klikte het paneeltje open dat ernaast zat en toetste de toegangscode in, waarna we door de beveiliging gingen en naar de lift liepen.

Debra werkte al een half jaar achter de balie van het hoofdbureau van het National Center for the Analysis of Violent Crime van de FBI, afgekort NCAVC, sinds ze na haar scheiding naar Baltimore was verhuisd.

In dit gebouw bevinden zich de kantoren van de profilers van de FBI en zijn ook de archieven van ViCAP ondergebracht, de Violent Criminal Apprehension Program. Het is de grootste vergaarbak ter wereld van onderzoeksmateriaal over opgeloste en onopgeloste zaken, verkrachtingen en onderzoeken naar vermiste personen.

Het lijkt me duidelijk dat dit een plek is waar we geen ruchtbaarheid aan willen geven, vandaar de grasmaaierfaçade hier op dit geïsoleerd liggende industrieterrein in de buurt van Quantico.

Ondanks wat er allemaal in het nieuws verschijnt en ondanks de onhandige pogingen van de NSA om de klokkenluiders het zwijgen op te leggen – wanneer die uit de school willen klappen over de hackpogingen en geheime af luisterprogramma's – wanneer het Bureau iets geheim wil houden, lukt dat verbazingwekkend goed.

Toegegeven, directeur Wellington klopte zichzelf daar wel enigszins voor op de borst, hoewel we nog moeten zien hoe alles straks zal verlopen. Want onlangs heeft ze aangekondigd dat ze in de herfst weg zal gaan bij de FBI om haar campagne op te starten voor een zetel in het congres van Virginia's First District.

Ralph en ik liepen naast elkaar de gang uit en het enorme lijf van mijn vriend vulde de ruimte naast me. Ook al ben ik een klein

stukje langer dan hij, hij is zeker vijftwintig kilo zwaarder. Alleen maar spieren. Voor hij in dienst kwam van het Bureau, was Ralph een tijdje commando geweest en daarvoor was hij worstelaar op de middelbare school. Niet iemand die je tegen je wilde hebben.

Het was maar goed dat hij aan onze kant stond.

We kwamen bij de lift aan.

‘Zo.’ Ik drukte op de knop. ‘Hoeveel dagen nog? Vijf?’

‘Zes. Ze was nogal vroeg met Tony, maar dat was natuurlijk twaalf jaar geleden. Dus wie weet. Ze zit met haar hoofd helemaal in dat natuurlijke geboortegedoe. Ze wil niet worden ingeleid of wat dan ook. En dus wachten we het maar af.’ Hij zuchtte en wreef met een hand over zijn gladgeschoren schedel. ‘Ik word hier te oud voor.’

‘Je bent pas 41, vriend.’

Hij gromde maar eens. ‘Wacht maar tot jij veertig wordt.’

Ik had nog drie jaar voor ik die mijlpaal zou bereiken.

De liftdeuren gingen open en we stapten naar binnen.

‘Denken jullie nog steeds aan “Shanelle”?’ vroeg ik hem.

‘Brin twijfelt tussen dat en Tryphena.’

‘Tryphena?’

‘Dat is Grieks. Het betekent “delicaat”. Brin kwam het pas een keer in de Bijbel tegen en vond het wel mooi.’

‘Dat is het ook. Leuk.’

‘Ik begin er langzaam aan te wennen.’

Als directeur van het NCAVC had hij een kantoor op de derde verdieping. Hij drukte knop 3 in en de deuren gingen dicht.

Ik had een bureau in de buurt van zijn kantoor, iets voor dat van hem, maar mijn echte kantoor bevond zich op de FBI Academy, waar ik les gaf in omgevingscriminologie en geospaiaal onderzoek. Ik deed mijn best om de andere vakken niet te ondergraven, waarin de leerkrachten het belang benadrukten van de zoektocht naar middelen, motief en gelegenheid, waar ik allemaal niet echt een fan van was.

Of het belang van DNA, waarvan recente studies hadden aangetoond dat je daar met een beetje kennis en creativiteit de boel aardig mee kon bedriegen, om het maar niet te hebben over het bestaan van meerdere *genomen* in dezelfde persoon, wat vaker voorkomt dan we dachten.

Of profiling. Dat zorgde altijd voor pittige discussies wanneer ik daar met mijn kersverse echtgenote over begon, met wie ik nu twee

maanden was getrouwd en die een van de beste profilers van het Bureau was.

De liftdeuren gingen open en we liepen naar Ralphs kantoor aan het einde van de gang.

Hij had zijn eigen unieke, gepersonaliseerde ‘opbergsysteem’ en op zijn bureau lagen ontelbare stapels papier die in een zorgvuldig georganiseerde puinhoop over het bureaublad zwierven. Sinds hij een jaar geleden deze baan had gekregen, had hij verbazingwekkend genoeg al zo veel keren laten zien dat hij alles kon vinden wat hij nodig had, iets wat een ander uren zou hebben gekost. ‘Extra veiligheidsmaatregel,’ vertelde hij me een keer met een scheutje trots. ‘En het kost het Bureau geen cent.’

Extra veiligheidsmaatregel.

Daar hield ik van.

Misschien kon ik die zinsnede gebruiken om de staat waarin mijn kant van de kledingkast op onze slaapkameer verkeerde mee te verklaren.

De screensaver van Ralphs computer liet een foto van zijn gezin over het beeld zweven. Brineesha – zijn petieterige, zwarte vrouw die met twee benen op de grond stond, en Tony, hun twaalf jaar oude, videogames spelende en skateboardende zoon. Ralph had hem proberen warm te maken voor worstelen, maar Tony voetbalde liever, een sport waarvan Ralph klaagde dat het hem aan Frankrijk deed terugdenken.

En Ralph hield niet van Frankrijk.

Hij rommelde door de stapels papier en haalde een dossier tevoorschijn van een onderzoek naar een vermist persoon waarbij het NCAVC adviseerde.

Ik had mijn regenjack uitgedaan en ging in de stoel tegenover zijn bureau zitten toen ik een sms’je van Jerome Cole kreeg.

Jerome was een van de agenten die verantwoordelijk was voor de vijfassers die de grasmaaiers achter het gebouw afleverden. Zijn sms’je: ik wil je spreken. In de lobby.

Toen ik opkeek, zag ik dat Ralph ook zijn telefoon tevoorschijn had gehaald. Hij wierp een blik in mijn richting en draaide toen zijn telefoon naar me toe, zodat ik zijn schermpje kon aflezen.

‘In die van mij staat dat hij me in de lobby wil spreken,’ zei ik.

‘En in die van mij bij het laadplatform.’

‘Ik vraag me af wat er aan de hand is.’

Hij was al overeind gekomen. ‘Laten we dan maar eens gaan kijken.’ Misschien was het niet zo vreemd dat Jerome de directeur van het NCAVC bij het laadplatform wilde spreken, maar wel dat hij mij op hetzelfde moment in de lobby wilde zien.

Hiervandaan was de trap dichterbij dan de lift, dus liepen we naar beneden.

Ralph gebaarde dat ik hem moest volgen. ‘We gaan eerst even bij het laadplatform kijken. Daar komen we toch al langs.’

Toen we bij het platform aankwamen, hingen daar al vijf andere mensen rond.

In het magazijn stonden enkele tientallen grasmaaiers, van die machines waar je op kunt rijden, in nette rijen opgesteld.

Er stond een truck met zijn achterkant tegen het laadplatform geparkeerd en het leek erop dat iemand zojuist een grasmaaier had uitgeladen, die nu achter de truck stond.

Er kwamen nog twee mensen de gang uit, die het magazijn in liepen.

‘Wat is hier aan de hand?’ Ralph klonk niet boos, maar zijn barse stem rommelde langs de muren. Enkele agenten begonnen over het sms’je dat ze hadden gekregen. Eentje had nog steeds haar telefoon in haar hand.

Toen ik naar de truck toe liep, ving ik via de buitenspiegel een glimp op van de bestuurder. Hij had een zonnebril op en een veel gedragen honkbalpet. Ik kon het door de regen niet goed zien, maar hij leek niet op Jerome.

‘Hé!’ riep ik. ‘Wacht even!’

Geen reactie. De vrachtwagen draaide stationair.

Hij keek mijn kant op, maar niet langer dan een seconde. Hij stapte niet uit, maar stak in plaats daarvan zijn linkerhand uit het raampje om de buitenspiegel te verstellen. En toen hij dat deed, zag ik dat hij een trouwring droeg.

Jerome is niet getrouwd.

Ik trok mijn wapen en liep naar het laadplatform. ‘Hé!’ riep ik nog eens. ‘Uitstappen! Handjes waar ik ze kan zien!’

Hij zette de vrachtwagen in de eerste versnelling en kwam in beweging.

Ik draaide me met een ruk om naar de groep profilers en andere agenten, mijn aandacht op de grasmaaier gericht die daar eenzaam op het laadplatform stond.

‘Allemaal wegwezen hier!’ schreeuwde ik. ‘Nu!’

Verwarde blikken.

‘Wegwezen!’

Ik sprong van het platform en begon door de regen heen naar de truck te sprinten. Maar ik was nog geen zeven of acht meter bij het gebouw vandaan toen er achter me in het magazijn een explosie klonk. De luchtdruk ervan liet me in de richting van een in de buurt geparkeerde SUV buitelen.

Een klap.

Dan sterretjes.

En daarna zwart.

HIJ WIL BLOED ZIEN

Zes mensen komen om bij een explosie op een geheime FBI-locatie. Special agent Patrick Bowers overleeft de aanslag ternauwernood, maar wordt meegezogen in een wreed en meedogenloos verhaal dat een seriemoordenaar, die hem al jaren in het vizier heeft, wanhopig graag wil vertellen.

Aanwijzingen leiden naar lang vergeten goudmijnen, diep begraven onder de chicste wijken van de stad Charlotte in North Carolina. Met elke stap die Patrick zet, lijkt de zaak groter te worden, totdat hij uiteindelijk een van de meest dodelijke aanslagen die het Amerikaanse grondgebied ooit gekend heeft, moet vrijdelen.

FBI-agent Patrick Bowers heeft al vele seriemoordenaars opgespoord en achter tralies gestopt. In *Schaakmat*, het slotdeel van zijn thrillerserie, bouwt auteur Steven James de spanning op tot een ongekend hoogtepunt.

uitgeverij

NUR 332 www.kok.nl

ISBN 978 90 435 2435 3

9 789043 524353